Michelle Hodkin

Mara Dyer.Transformarea

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

3
TREI

Această carte este o operă de ficțiune. Orice referire la evenimente istorice, persoane sau locuri care există în realitate este făcută în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri sau evenimente sunt produsul imaginației autoarei, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este în întregime întâmplătoare.

Lui Martin și lui Jeremy Hodkin,
pentru că au crezut mereu în sorții mei de izbândă.

„Putem deveni altceva decât ceea ce suntem?“
— Marchizul de Sade, *Justine*

Prefață

O să-l iubești până o să-l omori.

Cuvintele îmi răsunau în minte în vreme ce alergam printre grupulețe de oameni care râdeau. Lumini sclipitoare și țipete de încântare se amestecau într-un vârtej de sunet și culoare. Știam că Noah era în spatele meu. Știam că mă va prinde din urmă. Dar picioarele mele încercau să facă exact ceea ce inima nu era în stare; încercau să fugă de el.

Am rămas fără suflu lângă un clovn răutăcios care arăta către intrarea în Sala Oglinzilor. Noah m-a ajuns din urmă cu ușurință. M-a răsucit cu fața spre el, iar eu stăteam acolo, cu mâna în mâna lui, cu obrajii uzi de lacrimi, cu inima sfâșiată de cuvintele ei.

Dacă l-aș fi iubit cu adevărat, a spus ea, l-aș fi lăsat să plece.

Mi-aș fi dorit să-l pot iubi atât de mult.

1

Clinica psihiatrică Lillian și Alfred Rice

Miami, Florida

M-am trezit într-o dimineață oarecare într-un fel de spital și am dat cu ochii de o necunoscută în rezerva mea.

M-am ridicat în fund cu grijă — mă durea umărul — și am studiat-o pe necunoscută. Avea păr castaniu-închis, cărunt la rădăcină, și ochi de culoarea alunei, ridați la colțuri. Mi-a zâmbit și parcă toată fața i s-a transfigurat.

— Bună dimineața, Mara, a spus.

— Bună dimineața, am spus și eu.

Vorbeam încet și răgușit. Parcă nu eram eu.

— Știi unde te afli?

În mod evident, nu-și dădea seama că indicatorul de pe hol era chiar dincolo de fereastra din spatele ei, iar eu îl vedeam clar din pat.

— Sunt la Clinica psihiatrică Lillian și Alfred Rice.

Din câte se pare.

— Știi cine sunt eu?

N-aveam nici cea mai vagă idee, dar am încercat să nu mă dau de gol; nu m-ar fi întrebat așa ceva dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată. Și *dacă ne-am întâlnit*, ar fi trebuit să-mi aduc aminte de ea.

— Da, am mințit eu.

— Cum mă cheamă?

La naiba. Am început să respir sacadat.

— Sunt doctor West, a spus ea încet.

Avea un glas blând și prietenos, dar mie nu-mi suna cunoscut.

— Ne-am întâlnit ieri, când ai fost adusă aici de părinții tăi și de un detectiv pe nume Vincent Gadsen.

Ieri.

— Îți amintești?

Îmi amintesc că l-am văzut pe tata zăcând rănit, fără culoare în obraji, pe un pat de spital, după ce fusese împușcat de mama unei fete ucise.

Îmi amintesc că eu sunt cea care a determinat-o să facă asta.

Îmi amintesc că am mers la secția de poliție ca să mărturisesc că am furat injecția cu epinefrină a profesoarei mele și că i-am pus furnici veninoase în catedră și că de aceea a murit de șoc anafilactic.

Îmi amintesc și că asta nu era adevărat — era doar o minciună pe care voiam s-o spun polițiștilor ca să mă oprească de la a mai face rău vreodată persoanelor pe care le iubesc. Pentru că nu m-au crezut, mi-am dorit ca profesoara să moară și, la scurt timp, chiar asta s-a întâmplat. Sufocată din cauza limbii umflate, exact așa cum mi-am închipuit că va muri.

Îmi amintesc că înainte de a povesti oricui despre toate astea, l-am văzut pe Jude la secția 13 de poliție. Părea cât se poate de viu.

Dar nu-mi aminteam că am venit la spitalul acesta. Nu-mi aminteam să mă fi adus cineva. După apariția lui Jude, nu-mi mai aminteam nimic.

— Ai fost internată aici ieri după-amiază, a zis necunoscuta, mă rog, doctorița West. Detectivul i-a sunat pe părinții tăi pentru că nu te opreai din țipat.

Am închis ochii și am văzut chipul lui Jude trecând pe lângă mine. Practic, s-a atins de mine. Mi-a zâmbit. Amintirea parcă mi-a mânjit retina și am deschis repede ochii, doar ca să văd altceva.

— Le-ai spus polițiștilor că iubitul tău, Jude Lowe, despre care credeai că a murit ca urmare a prăbușirii unei clădiri în decembrie, e viu și nevătămat.

— Fostul, am spus eu încet, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— Pardon?

— Fostul iubit.

Doctorița West și-a înclinat ușor capul și și-a luat expresia neutră, de psiholog, pe care o știam bine de la mama mea, care era tot psiholog. Mai ales în ultimele luni.

— Le-ai spus că *tu* ai făcut azilul părăsit din Rhode Island să se prăbușească, prinzându-le înăuntru pe cea mai bună prietenă a ta, Rachel, și pe sora lui Jude, Claire. Ai declarat că Jude te-a agresat sexual și de aceea ai încercat să-l omori. Și ai mai spus că el a supraviețuit. Ai spus că e aici.

Era extrem de calmă în timp ce vorbea, lucru care mă făcea să mă panichez și mai tare. Părea o nebunie când

vorbea *ea* despre lucrurile astea, deși era adevărat. Și dacă doctorița West știa asta, însemna că și...

— Mama ta te-a adus aici pentru o evaluare.

Mama. Familia mea. Înseamnă că și ei au auzit adevărul, deși nu plănuisem să li-l dezvălui. Deși nici măcar nu-mi *amintesc* că făcusem asta.

Și aici am greșit.

— N-am început ieri pentru că erai sedată.

Mi-am băgat degetele pe sub mâneca scurtă a tricoului meu alb. Am dat peste un leucoplast, care-mi acoperea, probabil, locul unde mi se făcuse injecția.

— Unde e? am întrebat, trăgând de leucoplast.

— Unde e cine?

— Mama.

Am aruncat o privire pe coridor, prin fereastră, dar n-am zărit-o. Holul părea gol. Dacă aș fi reușit să vorbesc cu ea, poate i-aș fi putut explica.

— Nu e aici.

Asta nu-i era caracteristic mamei mele. N-a plecat de lângă mine nicio secundă cât am fost la spital, după ce s-a prăbușit azilul. I-am spus asta doctoriței West.

— Ai vrea s-o vezi?

— Da.

— Bine, să vedem dacă putem aranja ceva mai târziu.

Din tonul ei mi s-a părut că asta ar putea fi o recompensă dacă mă comport frumos, și nu mi-a plăcut deloc. M-am tras pe marginea patului și m-am ridicat în picioare. Purtam o pereche de pantaloni cu șiret, nu jeanșii cu care fusesem îmbrăcată. Cred că mama mi i-a adus de acasă. Cineva trebuie să mă fi schimbat. Am înghițit cu greutate.

— Cred că aș vrea s-o văd chiar acum.

Doctorița West s-a ridicat și ea.

— Mara, mama ta nu-i aici.

— Atunci o să mă duc s-o găsesc, am spus și-am început să-mi caut tenișii.

M-am ghemuit să mă uit sub pat, dar nu erau acolo.

— Unde-mi sunt încălțările? am întrebat, tot ghemuită.

— A trebuit să le luăm de-aici.

Atunci m-am ridicat și m-am uitat fix la ea.

— De ce?

— Aveau șireturi.

Am mijit ochii.

— Așa, și?

— Ai fost adusă aici deoarece mama ta crede că poți fi un pericol pentru tine însăți și pentru alții.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, am spus, străduindu-mă să nu ridic tonul.

M-am mușcat zdravăn de buza de jos.

— O să vorbești.

— Când?

— Păi, aș vrea mai întâi să vorbești cu altcineva, cu un doctor, ca să fim siguri că ești...

— Și dacă nu vreau?

Doctorița West m-a privit lung. Părea tristă. Mi s-a tăiat respirația.

— Nu mă poți ține aici fără consimțământul meu, am reușit să zic.

Atâta lucru știam și eu, măcar. Eram fiică de avocat și aveam șaptesprezece ani. Nu mă puteau ține aici dacă nu aveam chef să rămân. Doar dacă...

— Țipai, erai isterică și ai luat-o razna. Când una dintre asistentele noastre a încercat să te ajute, ai pocnit-o.

Nu.

— Totul s-a transformat într-o situație de urgență, așa că, sub incidența Legii Baker, părinții tăi și-au dat consimțământul în locul tău.

Am șoptit ca să nu urlu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Îmi pare rău, dar ai fost internată fără acordul tău.

2

— Sperăm c-o să permiți unui doctor să-ți facă un examen clinic, a spus ea cu blândețe. Și c-o să fii de acord cu planul nostru de tratament.

— Și dacă nu sunt de acord? am întrebat.

— Părinții tăi mai au timp să se răzgândească — dar ar fi minunat, și pentru tine, și pentru ei, să cooperezi cu noi. Suntem aici pentru a te ajuta.

Nu cred că m-am simțit vreodată mai pierdută.

— Mara, a spus doctorița West, făcându-mă s-o privesc, înțelegi ce-nseamnă asta?

Înseamnă că Jude trăiește și nimeni, în afară de mine, nu crede asta. Înseamnă că *este* ceva în neregulă cu mine, dar nu ce cred ei. Înseamnă că sunt singură.

Dar apoi, gândurile mele învolburate au trezit în urma lor o imagine. O amintire. Pereții cafenii ai clinicii psihiatrice s-au evaporat și s-au transformat în sticlă. M-am văzut pe scaunul din dreapta al unei mașini — mașina lui Noah — și mi-am zărit obrajii plini de lacrimi. Noah era lângă mine, cu părul lui perfect răvășit și cu ochii lui provocatori care mă priveau fix.

— *E ceva foarte în neregulă cu mine și nimeni nu poate face nimic ca să repare asta,* i-am zis atunci.

— *Lasă-mă să-ncerc eu,* mi-a răspuns el.

Asta era înainte să afle cât de distrusă eram, dar, nici măcar atunci când ultimul strat al armurii mele s-a făcut praf pe treptele de marmură ale tribunalului, dezvăluind urâțenia de sub ea, nu Noah a fost cel care-a plecat.

Ci eu.

Pentru că am ucis patru oameni — cinci, dacă nici clientul tatei nu s-a mai trezit niciodată — doar cu ajutorul unui simplu gând. Și numărul lor ar fi putut fi mai mare — *ar fi fost* mai mare, dacă Noah nu i-ar fi salvat viața tatei. N-am intenționat niciodată să fac rău oamenilor pe care-i iubesc, dar Rachel era în continuare moartă și tata era tot împușcat. Cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă, credeam că cea mai bună modalitate de a-i ști în siguranță este să mă țin departe de ei.

Dar lucrurile stăteau altfel acum. Din cauza lui Jude.

Nimeni nu știa adevărul despre mine. Nimeni, cu excepția lui Noah. Ceea ce însemna că era singurul care putea îndrepta lucrurile. Trebuia să vorbesc cu el.

— Mara?

M-am chinuit să fiu atentă la doctorița West.

— Ne lași să te ajutăm?

Să mă ajutați? aș fi vrut să întreb. *Dându-mi și mai multe medicamente când nu sunt bolnavă, când am doar sindrom post-traumatic? Nu sunt psihotică,* aș fi vrut să spun.

Chiar nu sunt. Dar nu prea părea că am de ales, așa că m-am forțat să spun da.

— Dar vreau să vorbesc cu mama mai întâi, am mai spus.

— O s-o sun după examenul medical, bine?

Nu era bine. Deloc. Dar am dat din cap și doctorița West a surâs, adâncindu-și ridurile de pe chip, arătând în ochii tuturor ca o bunicuță caldă și amabilă. Poate că asta și era.

Când a plecat, eram pe punctul să clachez psihic; dar n-am avut timp. În locul ei a venit imediat un medic care mânuia o lanternă micuță și care mi-a pus întrebări despre pofta de mâncare și alte amănunte banale, la care am răspuns calm și măsurat. După ce a plecat, mi s-a adus niște mâncare și cineva din cadrul personalului— o consilieră, o asistentă? — mi-a făcut turul clinicii. Era mai liniștit decât îmi închipuiam că e un pavilion de psihiatrie și avea și mai puțini psihopați evidenți. Câțiva puști citeau în tăcere. Unul se uita la televizor. Altul discuta cu un prieten. Și-au ridicat privirea la mine când am trecut pe lângă ei, dar, altfel, am trecut neobservată.

Când, în cele din urmă, am fost condusă înapoi în dormitor, am fost surprinsă s-o găsesc pe mama acolo.

Altcineva n-ar fi observat cât de răvășită era. Avea hainele impecabil călcate. Avea tenul fără niciun defect. Nicio șuviță de păr nu era nelalocul ei. Dar deznădejdea o copleșise și teama îi întuneca privirea. Se ținea tare, dar la limită.

Se ținea tare de dragul meu. Aș fi vrut s-o îmbrățișez și s-o zgâlțâi în același timp. Însă am rămas pe loc, lipită de podea. A venit repede către mine, să mă ia în brațe. Am lăsat-o, dar nu mi-am ridicat mâinile ca s-o îmbrățișez și eu. S-a desprins de lângă mine și mi-a dat părul la o parte de pe față. M-a privit în ochi.

— Îmi pare foarte rău, Mara.

— Pe bune? am zis eu cu voce seacă.